

Giấc Mơ Đầu Tiên

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Cùng cha sinh, mẹ đẻ mà tôi và Khánh Thụy có rất ít điểm giống nhau, ngoài một điểm tôi với chị cùng là phận gái thuyền duyên. Mọi thứ giữa tôi và chị đều trái ngược. Tính tình của tôi nóng nảy, còn chị thì điềm đạm. Chị yếu điệu thực nữ, còn tôi “oai vệ” như một trang nam tử. Chị có người để thầm thương trộm nhớ, còn tôi thì không có ai để nhớ để thương. Tôi nhận định về tình yêu:

“Tình yêu là thứ gì mà cứ làm con người như sa vào tâm bão, đứng ngồi không yên. Gắn thương, xa nhớ. Em chả thêm yêu chi cho một”.

Tôi nói như thế tôi có hàng cây si trước ngõ, thật ra tôi không có cơ hội để quen một gã trai nào, chưa nói người xấu bây giờ nhiều quá, họ sống giả và thực dụng, chỉ nghĩ đến đó là tôi sợ. Vì vậy “mối tình đầu” của tôi còn treo nơi cửa tim chờ trao đi. Còn hiện tại thì tôi chiếc bóng năm canh. Bởi vì không phải suy nghĩ đến chàng trai nào nên tôi rảnh, có thời gian để nhận xét về...người yêu của người khác và thấy “các chàng có đầy khuyết điểm!”. Khánh Thụy ít khi tranh cãi với tôi về những điều tôi tuyên bố, chị chỉ nói:

- Tình yêu là yêu một người đầy khuyết điểm cũng thấy khuyết điểm đó đáng...yêu! Vì vậy khi người ta yêu, sẽ thấy đối tượng của họ toàn ưu điểm, chứ không phải người ấy không có khuyết điểm. Khi Sóc Nâu gặp được người hợp nhãn tự khắc sẽ hiểu cái điều mà người ta hay nói là “Làm sao cất nghĩa...”

Cũng có lúc Khánh Thụy góp ý:

- Đa số con trai họ không thích những người con gái kém dịu dàng. Vì vậy là con gái đừng tỏ ra mình mạnh mẽ quá, cũng đừng tỏ ra hiểu biết quá. Đôi khi còn phải giả vờ không biết một điều gì đó để cho “đối tượng” hơn mình một chút, thì mới thu phục được tình cảm của họ.

Chị nói thế vì tôi là nữ nhi nhưng tôi không có vẻ gì duyên dáng. Gã trai nào cao hứng chọc ghẹo, mà tôi không ưa là lãnh ngay vài câu đốp chát không khoan nhượng của tôi. Tính tình của tôi như một nam nhi...đại trượng phu. Tôi sẵn sàng ra tay nghĩa hiệp để can thiệp hoặc đứng về phía người bị bắt nạt để giúp bên yếu thế, mà tôi nghĩ là họ cần tôi...ra tay! Ai bày chi câu nói “Cha mẹ sinh con, trời sinh tính” cho tôi có chỗ đổ thừa! Thì tại trời sinh tính tôi như vậy, chứ nào phải tại tôi. Nhất là giọng nói của tôi thì không cần micro hỗ trợ cũng rất...vang!

- Hàng xóm nhận xét “Sóc Nâu chỉ cần ngồi trong nhà nói, ngoài ngõ cũng nghe!”
- Hàng xóm nhận xét “Tính tình của Sóc Nâu chân thật, thẳng thắn. Đó là ưu điểm đánh bật những khuyết điểm khác!”

Tôi không tin điều gì có thể đánh bật điều gì! Khi tôi vẫn là cô gái tràn đầy tình cảm nhưng giấc mơ đầu tiên chưa đến hoặc sẽ không bao giờ đến. Dù vậy tôi cũng biết tự nhắc mình “*Đừng vì cô đơn mà kết bạn với người không đáng. Nếu cần thì...Single girl muôn năm!*” Chị Khánh Thụy có vẻ rất hiểu tâm lý. Chị bảo tôi hãy mạnh dạn tiếp xúc với mọi người và đừng quá kén lựa bạn bè. Vì người tốt giúp ta học hỏi, còn người xấu giúp ta biết đề phòng. Phạm là người thì ai cũng có khuyết điểm, vì vậy đừng đòi hỏi một sự hoàn hảo khi mình cũng có khuyết điểm!

Tôi không bao giờ dám đến những chốn vui chơi xa lạ. Chỉ quanh quẩn trong những lần được tổ chức bởi những người quen cùng xóm, nên tôi làm sao có được cơ hội quen biết để “thu nạp” tình cảm với ai. Dù khi thì xuống biển bắt...dã tràng! Lần này thì trèo non... khám phá sự u tịch của rừng. Mọi người thích rủ rê tôi vì tôi không câu nệ việc gì, tôi có thể giành xách rất nhiều những vật dụng cần dùng cho cuộc Picnic, để người khác rảnh tay. Tôi không giống các cô gái đi trong nhóm là thường được người khác đưa tay cho nắm để leo trèo. Ngược lại tôi là “cột mốc” cho người khác bám lấy mà bước lên. Nhưng rồi tôi cũng thấy mệt, và chuyện bất ngờ là cái có thể xảy ra với một người dù tự tin như tôi, thế là tôi trượt nhào, và cứ thế tôi sẵn trón lao thẳng xuống. Một thanh niên vừa từ xa về, là họ hàng chi đó với gia đình tổ chức leo núi hôm nay, gã đang giữa lưng chừng triền dốc. Thay vì tránh đường cho tôi... xô dốc thì lại án ngữ giữa đường, dĩ nhiên tôi ngã nhào vô người gã, và thay vì đẩy tôi ra thì gã lại vòng hai tay ôm choàng giữ chặt tôi:

- Sao anh ôm tui?
- Em nhào vào tôi trước và tôi chỉ phản ứng lại thôi. Hãy cảm ơn tôi chứ đừng có sùng sộ lên như thế. Con gái nóng nảy là mất đẹp...

Không thể bắt bẻ anh ta, tôi vót vát:

- Khả năng nghe của tôi rất tốt, anh không cần phải nói to lên như thế...
Định thần lại thì tôi thấy hai tay tôi cũng đang ôm qua cổ gã. Đoàn người tìm kiếm Sơn Tinh cũng có mặt kịp thời, họ cười vang cả núi rừng.

o O o

Anh ta tên là Tín! Thường sang nhà trò chuyện với Khánh Thụy. Tôi thấy anh ta từ tốn trong cử chỉ và nhã nhặn qua cách nói chuyện. Khi có mặt anh ta là tôi lánh vô phòng riêng, nhưng họ trò chuyện thì tôi nghe hết vì tai để ngoài phòng khách, do đó tiểu sử về Tín tôi cũng tạm nắm đủ. Tín làm việc ở Sài Gòn và đây là kỳ nghỉ nên chọn Đà Lạt để thay đổi không khí. Tín không đáng ghét như mới đầu tôi nghĩ. Nhà anh ta đang ở sát vách nhà tôi, hai hàng hiên cũng liền nhau chỉ cách bởi những chậu hoa. Bởi thế nên tôi biết Tín đàn rất hay, anh ta hay ra trước hiên ngồi và rải vào không gian những giai điệu tuyệt vời. Tôi bắt đầu “chiếu tướng” Tín, nhưng sao vẫn ngại nói vài lời xã giao với người tôi đã từng...ôm!

Dĩ nhiên tôi đang chờ cơ hội! Có lần vừa thấy Tín bước ra với cây đàn trên tay. Tôi chộp vội cuốn sách, ra về vô tình bước ra hành lang, bằng một cử chỉ thật từ tốn tôi ngồi xuống chiếc ghế có sẵn, dịu dàng mở từng trang, mắt chăm chú nhìn vào sách như không để ý gì đến chung quanh cũng như cái hàng hiên bên cạnh. Khánh Thụy như ông bụt, muốn hiện ra lúc nào thì hiện. Chị cười mỉm như thấu tâm can tôi:

- Cầm ngược sách thế kia làm sao mà đọc?

Tôi giật mình nhìn vào tập sách đang mở thấy đúng như Khánh Thụy nói, nên ngượng ngùng:

- Sao chị biết em cần đọc?

- Không cần đọc thì mang sách theo làm gì?

Tôi bẽn lẽn quay vào nhà. Thầm nói “*Chị ơi là chị! Sao bao nhiêu sự ý tứ chị giành hết không nhường cho em?...*” Ngoài kia tiếng đàn của Tín bập bùng giai điệu Boléro một bài tôi biết

“...nước mặn trên môi, vương chân anh về. Khi nắm tay rời, anh đã đi rồi. Vĩnh biệt nhau thôi, phố thị ở lại tiếng giày đơn côi...”

Làm sao mà tôi có thể không cất tiếng ca, khi gặp bài “tử” như thế! Tôi cất giọng nỉ non, lúc trầm lúc bổng, mong không khí chuyển động về Tín, mong tiếng hát lọt vào tai người đang ngồi đàn ngoài kia!

Khánh Thụy rón rén đến khép cánh cửa sổ lại vừa giải thích:

- Chị phải đóng cửa để “bảo tồn” giọng hát của em! Em hát nhỏ chút đi...

Không biết có phải Khánh Thụy cố ý phá đám tôi hay chị có ý gì khác. Thấy tôi xụ mặt xuống, Khánh Thụy thản nhiên hỏi:

- Có phải là em thích Tín không?

Tôi to tiếng:

- Chị nói bậy gì thế?

Khánh Thụy nhìn chăm chăm vào tôi như thấu hết tâm can:

- Nói đúng về một việc gì đó thì không gọi là bậy được. Che giấu lòng mình để lỡ mất cơ hội mới là bậy. Nói thật đi, rồi chị giúp cho...

Cảm giác nóng bừng hai má, tôi bối rối cúi mặt. Khánh Thụy bỏ ra ngoài sau khi phát hiệu lệnh:

- Cho Sóc Nâu suy nghĩ trong 24 giờ phải trả lời.

Tôi nghe Khánh Thụy cười nói vui vẻ với Tín ngoài hiên. Hai người nói gì đó và chị có nhắc đến tôi “*...Không! Chị không thích, nhưng Sóc Nâu thì thích đó. Em hãy rủ nó đi. Thành phố này viếng cảnh mà đi một mình chán lắm. Sóc Nâu của chị thấy vậy nhưng rất dễ thương, Tín không sợ bị chán khi cô ấy làm hướng dẫn viên đâu*”.

- Em thích những người có cá tính mạnh mẽ như Sóc Nâu, nhưng có vẻ cô ấy không thích em?

- Sóc Nâu ít giao thiệp nên ngại nói chuyện thôi.

- Em sẽ mời cô ấy...

o O o

Giai đoạn Tín bắt đầu rút ngắn khoảng cách với tôi cũng không dễ, dù thích nhưng tôi phải “trả thù” vụ tôi nhào vào Tín bữa trên đồi, nên tôi phải làm bộ, làm tịch kéo dài thời gian. Nhưng một hôm, Tín đường đột hỏi thẳng:

- Em có đồng ý hẹn hò với tôi không? Tôi sắp hết phép rồi.

Ồ! Giống trong phim nhỉ? Nhưng Tín sắp hết phép, tôi không thể đùa giỡn với trái tim mình được. Nhưng đồng ý ngay thì thật là ngượng, nên trả lời:

- Anh hỏi Khánh Thụy, chị ấy sao thì Sóc Nâu vậy!
- Chị Khánh Thụy đồng ý rồi. Giờ chờ ý của em.
- Hồng biết đâu, tùy anh thôi...
- Hả? Em nói gì?...

Tôi lặp lại câu trả lời, ủa! Mà tôi tôi chột dẹt dàng vậy cà. Còn nói thì giống như không ra hơi, giọng nói “trời ban” cho tôi bỗng nhiên thay đổi.

Tôi cứ lật lịch canh chừng ngày Tín sẽ rời Đà Lạt, dù tờ lịch đó tôi đã gấp lại đánh dấu. Thời gian rất biết trêu ngươi, khi chờ đợi thì nó đồng đánh trôi thật chậm, mà khi muốn giữ lại thì nó vụt qua thật nhanh. Rồi cái ngày “*Người đi, một nửa hồn tôi chết*” cũng đến. Lần đầu tiên tôi biết buồn. Đà Lạt còn lại với tôi những bước chân hoang một mình. Quán cà phê vắng chỉ một góc ngồi và nắng, mưa chột đui hiu như chưa từng thế bao giờ...

Hồ Thị Mỹ Hạnh